

Arrest

nr. 148 037 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota met opmerkingen kan onder meer het volgende gelezen worden:

“Verzoeker werd op 27 mei 2002 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden door de Correctionele Rechtbank van Tongeren voor huishoudelijk geweld. Diezelfde rechtbank veroordeelde verzoeker op 14 januari 2003 voor ondermeer verboden wapenbezit tot een gevangenisstraf en een geldboete.

Verzoeker werd op 9 september 2003 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel gedurende een termijn van drie jaar en tot een geldboete, voor het uiten van bedreigingen.

Verzoeker werd door de Correctionele Rechtbank van Hasselt op 24 oktober 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor afpersing en mondelinge bedreiging. Verzoeker werd op 20 november 2008 in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Verzoeker kreeg op 20 november 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd diezelfde dag ter kennis gebracht.

Hiertegen stelde hij d.d. 18 december 2008 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad.

Bij arrest nummer 24.676 van 18 maart 2009 werd het beroep verworpen.

Verzoeker werd d.d. 26 maart 2009 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik tot 20 maanden gevangenisstraf uit hoofde van bedreigingen, wapens gedragen zonder wettige reden, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen, wettige herhaling. Hiertegen tekende verzoeker verzet aan.

Verzoekers echtgenote en kinderen werden gemachtigd tot tijdelijk verblijf van 1 jaar dat telkens verlengd werd voor een jaar tot 11 maart 2015.

Verzoeker werd op 27 april 2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 50 € wegens slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote.

Op 24 december 2013 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker werd aangetroffen in illegaal verblijf. Hij werd opgesloten in de gevangenis te Hasselt ter uitvoering van het vonnis van 26 maart 2009.

Het bestuur beval hem d.d. 24 december 2013, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten uiterlijk op 31 december 2013.

Verzoekers verzet tegen het vonnis van 26 maart 2009 werd ontvankelijk verklaard. Op 6 februari 2014 werd verzoeker, andermaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Luik tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 100 €.

Het bestuur beval verzoeker d.d. 22 juli 2014, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten uiterlijk op 29 juli 2014.

Het bestuur beval verzoeker d.d. 21 november 2014, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 21 november 2014 legde de verwerende partij verzoeker een inreisverbod op voor de duur van 8 jaar onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit betreft thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij 09.09.2003 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar uit hoofde van belaging, omdat hij op 27.04.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, omdat hij op 06.02.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden met onmiddellijke aanhouding uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, verboden wapendracht, opzettelijke slagen of verwondingen, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, in staat van wettelijke herhaling.

Betrokkene heeft een echtgenote waarvan hij feitelijk gescheiden leeft en twee meerderjarige zonen die op bezoek komen. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het inreisverbod vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van hogervermelde strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging echter.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan belaging, meerdere opzettelijke slagen en verwondingen, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, verboden wapendracht, bedreigingen door gebaren of zinnebeelden, in staat van wettelijke herhaling .

Gezien de gewelddadigheid van betrokkene, het quasi permanente karakter van zijn misdadige bedrijvigheid, de totale minachting voor andermans persoon die hieruit voortvloeit en het herhaaldelijke karakter van deze misdadige activiteiten, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die stelselmatig haar regels met voeten treedt

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een inreisverbod hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gewelddadige en het herhalende karakter van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

Verzoeker werd op 17 december 2014 gerepatriëerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *"Schending van artikel 74/11 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De Wet 19 januari 2012 zette Richtlijn 2008/115/EG om (Terugkeerrichtlijn,) doch met bepaalde inhoudelijke garanties zoals o.a. billijkheid en transparantie, individueel onderzoek, prioriteit voor vrijwillige terugkeer, onverwijderbaarheid, IVRK/EVRM/non-discriminatie en gezondheid... .

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. 4

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

De formele motiveringsverplichting, zoals gestipuleerd in artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden, zodoende de beslissing die ter kennis wordt gebracht, de concrete beweegredenen daartoe dient te motiveren.

Verzoeker voert de schending aan van de vernoemde aangevoerde middelen tegen het inreisverbod en motiveert de vernoemde schendingen als volgt:

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "1.

1 Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RVV, arrest nr.24.096 van 2 maart 2009.

Verwerende partij leidt uit de verschillende correctionele veroordelingen af, dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de maatschappij, doch voert geen concreet onderzoek naar de actualiteit van de vermeende vrees, ondergeschikt aan het privéleven van verzoeker.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat verwerende partij de vonnissen van de verscheidene Correctionele Rechtbanken niet bijbrengt in het administratief dossier, vergezeld met een attest van kracht van gewijsde, doch waaromtrent verzoeker opwerpt de volledige straffen te hebben uitgezeten.

Vervolgens is een loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen onvoldoende. Immers, in vaststaande rechtspraak van het HVJ (arrest van 29.04.2004) wordt door het Hof verduidelijkt dat een maatregel niet automatisch wordt opgelegd naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling, zonder rekening te willen houden met persoonlijk gedrag van diegene die zich schuldig aan de feiten heeft gemaakt, bovendien er minstens een actuele toetsing dient gemaakt te worden van het persoonlijk gedrag, voorafgaand aan het opleggen van de maatregel. 5

Bovendien wordt er op geen enkele wijze door verwerende partij aangetoond dat op het ogenblik dat hij zijn straf integraal heeft uitgevoerd, verzoeker de neiging zou vertonen om het gedrag in de toekomst voor te zetten.

Het louter vaststellen van verwerende partij, dat uit de aard, ernst en herhaaldelijk karakter van de feiten, zou blijken dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, zonder dat op enige manier concreet wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker, is geen afdoende motivering. De loutere verwijzing naar het 'gewelddadig en het herhalende karakter' van het criminele gedrag is ontoereikend om een maatregel op te leggen van acht jaar.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van acht jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat verzoeker een alhier misdadige activiteiten zou hebben gepleegd en hiervoor verschillende correctionele veroordelingen heeft opgelopen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoeker verwijst in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. 6

Inzake art. 8 EVRM wordt door verwerende partij tevens voorbijgegaan aan de vernoemde fundamentele principes van zorgvuldigheid en afdoende motivering, immers:

In de bestreden beslissing wordt door verwerende partij erkend dat verzoeker op basis van artikel 8 EVRM recht heeft op een gezins- en privéleven, doch meent dat een inreisverbod een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbieding van het gezins- en privéleven op basis van artikel 8 EVRM, waarbij dit recht inferieur zou worden aan het gevaar voor de openbaar orde, waarvan de actuele toestand niet wordt geverifieerd.

Uit vaststaande rechtspraak blijkt dat verzoeker de mogelijkheid diende geboden te worden om een gezinshereniging aan te vragen, hetgeen manifest niet heeft plaatsgevonden. Immers, verzoeker werd overgeplaatst van de gevangenis van Leuven- Centraal naar de centra voor illegalen te Merksplas en Vottem.

Verzoeker werd het recht ontzegd om diens verzoek tot toepassing van artikel 8 EVRM en de gezinshereniging als dusdanig, zodoende in de bestreden beslissing verwerende partij dat specifiek recht erkent (RvV nr. 89 235 van 05.10.2012).

Verwerende partij houdt in de optiek van artikel 8 EVRM geen rekening dat verzoeker gedurende acht jaar verboden zou zijn om zich gedurende een bepaalde periode te herenigen met zijn kinderen, dewelke verzoeker gedurende zijn detentie altijd bezocht hebben en zodoende de nauwe band aantoont (CCE n° 92 552 dd. 30.11.2012).

Verwerende partij dient actief op zoek te gaan naar elementen die haar beslissing rechtvaardigen en dewelke aantonen dat er een afdoende onderzoek werd gevoerd, het volstaat niet om een passief onderzoek te voeren, gekoppeld aan een beslissing, waarbij enerzijds wordt geoordeeld dat het recht op een gezinshereniging met kinderen ondergeschikt is aan het gevaar voor de openbare orde, anderzijds een duurtijd wordt opgelegd van acht jaar, met een loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen, zonder enige vermelding van artikel 8 EVRM, betreffende de duurtijd (RvV nr. 93942 van 19.12.2012).

Verzoeker brengt volledigheidshalve een arrest bij van Uw Raad waarbij in een analoge situatie tevens werd geoordeeld dat verwerende partij tekort is gekomen en vernoemde argumentatie door Uw Raad werd gevolgd (stuk 2)”.

2.2. Het verzoekschrift ontbeert een uitleg aangaande de opgeworpen schending van het legaliteitsbeginsel. Daargelaten de vraag of verzoeker zich kan beroepen op een schending van een bepaling van richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn), ontbeert het verzoekschrift eveneens een uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 3, punt 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De in het ondersteunend betoog aangehaalde zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.5. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.6. Uit de bestreden beslissing, die als een geheel moet worden gelezen, blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en bij het bepalen van de duur ervan rekening heeft gehouden met de omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, namelijk een rits strafrechtelijke veroordelingen en dat ze hierbij ook oog heeft gehad voor verzoekers gezinssituatie, waarbij de verwerende partij overgegaan is tot een afweging tussen deze aspecten.

2.7. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden of dat er in dit verband geen onderzoek werd verricht, minstens laat hij na te duiden met welke andere omstandigheden die zijn zaak kenmerken geen rekening werd gehouden. Verzoeker kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad met nr. 97 002 aangezien hierin niet de passage kan gelezen worden die verzoeker eruit citeert, daar het betrokken arrest handelt over een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Alleszins, in de bestreden beslissing wordt de duur van het inreisverbod duidelijk en op een gemotiveerde wijze gemoduleerd. Voorts is verzoeker van oordeel dat hij voldoet aan de toepassingsvoorwaarden inzake gezinshereniging, maar hij toont niet aan dat hij voldoet aan deze voorwaarden, gelet op de door hem niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat hij feitelijk gescheiden leeft van zijn echtgenote en dat hij twee meerderjarige zonen heeft. Voorts heeft de verwerende partij duidelijk uiteengezet waarom de bescherming van de openbare orde primeert op verzoekers gezinssituatie zodat verzoeker niet dienstig het tegenovergestelde kan voorhouden.

2.8. Verwerende partij heeft zich in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift in de bestreden beslissing duidelijk niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen. Verzoeker is van oordeel dat “[d]e loutere verwijzing naar het ‘gewelddadig en het herhalende karakter’ van het criminele gedrag [...] ontoereikend [is] om een maatregel op te leggen van acht jaar” doch deze overtuiging toont niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van acht jaar gelet op de opgelopen veroordelingen en de afleiding die hier uit wordt gemaakt, namelijk “Gezien de gewelddadigheid van betrokkene, het quasi permanente karakter van zijn misdadige bedrijvigheid, de totale minachting voor andermans persoon die hieruit voortvloeit en het herhaaldelijke karakter van deze misdadige activiteiten” – waartegen verzoeker niets concreets inbrengt – en gelet op de gedane afweging inzake verzoekers gezinssituatie – waartegen verzoeker evenmin iets concreets inbrengt –, kennelijk onredelijk is.

2.9. Verzoeker betoogt “Uit vaststaande rechtspraak blijkt dat verzoeker de mogelijkheid diende geboden te worden om een gezinshereniging aan te vragen, hetgeen manifest niet heeft plaatsgevonden. Immers, verzoeker werd overgeplaatst van de gevangenis van Leuven- Centraal naar de centra voor illegalen te Merksplas en Vottem.” Deze vage niet uitgewerkte verwijzing naar “vaststaande rechtspraak” volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker toont niet aan dat hij ondanks zijn vasthouding geen aanvraag tot gezinshereniging had kunnen indienen en hij toont evenmin aan dat het indienen van een aanvraag gezinshereniging met een echtgenote van wie hij feitelijk gescheiden leeft en met meerderjarige zonen, gelet op het gestelde in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

2.10. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 89 235 van de Raad doch de Raad ziet niet in hoe de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen een inreisverbod van een persoon die bovendien beweert wettelijk samen te wonen met een Nederlander, wat verzoekers geval niet is, enige ondersteuning kan bieden aan verzoekers zaak. Verzoeker verwijst voor naar arrest nr. 92 552 van de Raad maar de Raad dient te dezen vast te stellen dat hierin prima facie betoogd wordt het feit dat de verwerende partij niet motiveert inzake de gezinssituatie van de betrokken vreemdeling – quod non in casu - en dat verzoekers situatie met twee meerderjarige zonen niet dezelfde situatie is als deze die aan de grondslag lag van dit arrest, namelijk “Il ressort, en effet, du dossier administratif que Monsieur [O.] est père de trois jeunes enfants dont deux vivent en Belgique. Comme en atteste la lettre de Madame [A. H.], l'ex-épouse du requérant Monsieur [O.] a toujours essayé de garder contact avec ses fils malgré sa détention ainsi que son exil en Pologne. Monsieur a toujours été soucieux du bien-être de ses enfants. Il ne s'est jamais désintéressé de leur éducation ainsi que de leur santé. Les enfants avaient également l'habitude de passer leurs vacances d'été chez leur père, en Pologne”, minstens werkt verzoeker zijn banden met zijn meerderjarige zonen onvoldoende uit. Gelet op de moderne communicatiemiddelen sluit de bestreden beslissing alleszins niet elk contact tussen verzoeker en zijn meerderjarige zonen uit. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 93 942 van de Raad, maar ook dit arrest betoogt prima facie “dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod”, wat te dezen niet het geval is.

2.11. Artikel 74/11, §1, derde lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet “*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*” De vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, afgeleid uit het gedrag dat naar voren komt uit de rits veroordelingen volstaat derhalve in dit verband. Voormelde bepaling legt niet op dat verwerende partij nog een onderzoek moet doen naar de actualiteit van de vermeende vrees voor een nieuwe schending van de openbare orde of naar verzoekers persoonlijk gedrag of naar zijn neiging om strafrechtelijk beteugeld gedrag verder te zetten in de toekomst.

2.12. Verzoeker kan te dezen niet dienstig verwijzen naar een arrest nr. 24.096 van de Raad dat betrekking heeft op een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), getroffen ten aanzien van een dertelander die gehuwd is met een Belgische onderdaan, dat niet de bestreden beslissing is en niet de hoedanigheid is van verzoeker. Dezelfde vaststelling geldt voor de verwijzing naar arrest nr. 95 142 van de Raad dat betrekking heeft op een inreisverbod voor een echtgenoot van een Belgische onderdaan, waarin prima facie een motiveringsgebrek inzake het gezinsleven werd beteugeld, quod non in casu. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 dat betrekking heeft op de toepassing van richtlijn 64/221/EEG op een onderdaan van een derde land, gehuwd met een onderdaan van een lidstaat en de interpretatie van het begrip openbare orde opgenomen in deze richtlijn. Verzoeker heeft immers niet deze hoedanigheid. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van 29 april 2004 (zaken C-482/01 en C-493/01) dat betrekking heeft op artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, die van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie, wat verzoeker niet is.

2.13. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet alle vonnissen van de verscheidene correctionele rechtbanken bijbrengt in het administratief dossier. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota is verzoekers kritiek evenwel niet dienstig, nu hij de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen niet ontkent en zijn strafblad zich bovendien in het administratief dossier bevindt. Verzoeker stelt bovendien zelf in zijn verzoekschrift de volledige straffen te hebben uitgezeten, waarmee hij erkent die veroordelingen te hebben opgelopen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA